Nela

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Zuzana Ryšavá

Nela

Backstage Books
2017

Nela

Zuzana Ryšavá

Vydalo nakladatelství Backstage Books
Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
Email: backstagebooks1@gmail.com
Odpovědný redaktor: Hedvika Landová
Ilustrace: Adam Dvořák
Obálka: Adam Dvořák
Sazba: Petr Jančík

Vydání první

© Backstage Books, 2017
© Zuzana Ryšavá, 2017

ISBN 978-80- 88049-73- 9 (formát PDF)

1

Přetáhla jsem si rty malinovým leskem na rty, hodila tubičku do kabelky a naposledy se zkontrolovala v zrcadle.

„No úplná modelka," ozvalo se za mnou pobaveně.

Otočila jsem se, ale obraz přede mnou se vůbec nezměnil. Jemně zvlněné světlé vlasy, modré oči a několik pih od sluníčka.

„Nápodobně," mrkla jsem na Adél, moje jednovaječné dvojče.

„Doufám, že sis zabalila i něco jiného než tohle," kývla směrem k mým riflovým kraťasům.

„Jo, plavky," zakřenila jsem se.

Adél nadzvedla víko poloprázdného kufru a zřejmě spokojena s jeho obsahem pokračovala: „Hlavně na sebe dávej pozor."

„Jasně, mami," líbla jsem ji na tvář a s úsměvem zavřela kufr.

Uběhly zhruba tři měsíce od stěhovací akce, kterou jsme se ségrou interně nazývaly „Kulový blesk". Ačkoliv její okolnosti zase tak veselé nebyly. Babiččin stav se v posledním roce postupně zhoršoval, až se naši rozhodli, že si ji vezmou k sobě. Náš byt se tak rázem stal poněkud těsným a logickým krokem bylo, že se s Adél odstěhujeme do dvoupokojového bytu po babičce. I když jsme ve skutečnosti bydlely jen pár ulic od rodičů, náhle jsme získaly nejen novou dávku svobody, ale i starostí. Kdo vypere, co je třeba nakoupit a kdy se bude vysávat. Všechno bylo od konce našeho druhého vysokoškolského ročníku na nás. Moje zodpovědnější a svědomitější sestra si zřejmě přibrala navíc i starost o mě. A to přesto, že já jsem byla odmalička poměrně samostatná.

„Jedem," zahlásila jsem a předrncala kolečky kufru přes práh naší společné ložnice.

Adél posbírala klíče od auta, peněženku a sluneční brýle, a zatímco jsem čekala na výtah, zamknula dveře od bytu, na něž jsme teprve před pár dny daly cedulku s nápisem „Valentovi".

„Myslela jsem to vážně," podotkla ještě, než se výtah s cuknutím zastavil v přízemí.

„Cože?" zvedla jsem oči od mobilu a snažila se vymanévrovat kufr na chodbu.

„Abys na sebe dávala pozor," podržela mi Adél vchodové dveře a bradou ukázala na můj telefon: „Honza?"

„Kája," osvětlila jsem jí a zastavila se s kufrem u našeho společného malého peugeotu. Včera, když jsme se vracely z nákupů, jsme měly štěstí. Našly jsme parkovací místo přímo naproti vchodu.

Adél jen obrátila oči v sloup a s pípnutím mi otevřela.

„Jsou to jen kamarádi," zopakovala jsem svoji stále dokola se omílající mantru, narvala svoje zavazadla do kufru auta a usedla na místo spolujezdce. Říká se, že je to místo smrti. Ale já jsem věděla, že s Adél mi nic nehrozí. Byla o něco horší řidička než já, a přesto byla paradoxně většina škrábanců na červeném laku našeho autíčka mým dílem. To proto, že Adél jezdila až úzkostně podle předpisů a všude si dávala pozor, zatímco já jsem si troufala předjíždět a cpát se do míst, kam se mi zdálo, že se naše beruška vejde. Tím pádem se stávalo, že jsem támhle zavadila nárazníkem a tuhle se otřela zrcátkem.

„Tak," nadechla se jako vždy ségra, zaklapla svůj bezpečnostní pás a za zběsilého otáčení hlavou do všech směrů pomalu pomaloučku vycouvala na ulici.

„Myslím, že oni by chtěli být něco víc než jen kamarádi," pokračovala Adél v konverzaci, aniž by spouštěla oči ze silnice.

„Hm," pokrčila jsem rameny. Myšlenkami už jsem byla u moře a neměla jsem náladu zaobírat se dvěma kamarády, kteří zarputile nedokázali pochopit, že mezi námi nikdy víc než kamarádství nebude.

„Vždyť Honza je fajn," podotkla Adél.

„Hm," zopakovala jsem bez většího zájmu, „ten by se hodil spíš k tobě."

Adél na to nic neřekla. Jen si prsty bubnovala o volant v rytmu jakési taneční písničky hrající z rádia. Bylo mi to podezřelé. Moje sestra vždycky volant držela oběma rukama a rozhodně nikdy nebubnovala ani nezpívala.

„Elo!" vykřikla jsem její dětskou přezdívku, když mi to konečně docvaklo, „tobě se líbí Honza!"

„Ne," odmítla můj náhlý objev Adél, ale ruměnec, který se jí rozlil po tváři, ji prozradil.

„Zařídím to," slíbila jsem.

Aspoň k něčemu to bude dobré, že s Honzou strávíme dva týdny u moře. Když jsem zjistila, že se taky přihlásil, trošku mě to rozladilo. Věděla jsem, že jede sám, a přestože jsem si nechtěla fandit, tušila jsem, že se kurzu účastní kvůli mně. Zřejmě doufal, že mezi námi v zahraničí přeskočí jiskra. Já jsem si byla stoprocentně jistá, že se tak nestane. Obzvlášť pokud se to nepovedlo během dvou let, co jsme spolužáci. Kdyby se mi ale povedlo ho přeorientovat na Adél, zabila bych dvě mouchy jednou ranou.

„Hlavně mu nic neříkej," prosila.

„Proč ne? Jestli se mu líbím já, tak se mu musíš líbit i ty." Logicky.

„To teda pochybuju. Sice vypadáme stejně, ale ty se mu líbíš, protože jsi to ty," namítla.

Chápala jsem, jak to myslela. Na první pohled jsme byly jako věrné kopie, ale kdo nás chvíli znal, dokázal nás docela snadno odlišit. Ve skutečnosti jsme totiž byly každá jiná.

„Stejně to nějak udělám," věřila jsem si.

Vjížděly jsme na parkoviště, kde už stálo několik autobusů, aut a pobíhala spousta lidí s kufry i bez nich.

„Vsadím se, že náš je támhle ten," ukázala jsem na starou karosu a přesně jsem si dovedla představit typický zápach uvnitř.

Adél se s pekelným soustředěním propletla mezi vším tím zmatkem a zastavila hned vedle bílého autobusu s modrým nápisem, na který jsem ukazovala.

„Támhle je Monika," ukázala ségra a já jsem okamžitě zaměřila kamarádku i jejího vysokého bratra jen kousek od nás.

Monča seděla na fialovém květovaném kufru a vyfukovala velkou růžovou žvýkačkovou bublinu. Honem jsem povytahovala všechny svoje věci z auta a zamířila k ní. Sotva mě uviděla, vyběhla mi naproti.

„No konečně," vyvalila na mě namísto pozdravu oči. „Jéé, čau Adélko. Na mě se naši taky vykašlali a vyslali Radka, aby mě odvezl."

„Vidím," zasmála jsem se a otočila se na zmiňovaného: „Ahoj. A mimochodem gratuluju."

„Díky," usmál se a na prsteníčku levé ruky se mu zablýskl jednoduchý prstýnek z bílého zlata.

„Naši by ji i odvezli," vysvětlovala mezitím Adél Monice, „ale ona jim to zatrhla."

„Vidíš a zvládly jsme to samy," řekla jsem.

„Bylo by ti trapný, kdyby tě na školní výlet vezli rodiče?" zasmál se Radek.

„To není školní výlet," zvedla jsem důležitě prst, „ale zápočtový sportovní výcvik."

„Stejně to máte dobře vymyšlený. Čtrnáct dní se budete válet u moře a ještě za to dostanete kredity."

„Jen jeden kredit a pochybuju, že se budeme válet," usmála jsem se, protože v podstatě měl pravdu. Ve škole jsme měli kromě fakultních předmětů povinně absolvovat taky mezifakultní tělocvik za dva kredity. Což znamenalo buď dva semestry poctivého chození na vybraný sport, nebo dva sportovní pobyty. S Mončou jsme se rozhodly pro to příjemnější. Čtrnáct dní v Chorvatsku s bandou studentů nás lákalo rozhodně víc než školní tělocvičny.

„A v zimě pojedeme na hory," jako by mi četla Monča myšlenky.

„Hlavně abyste vůbec odjely k tomu moři. Kde máte autobus?" rozhlížela se Adél.

„Všechny jsem obešla. Ani jeden není náš. Ačkoliv támhle ti vypadají, že pojedou s náma," ukázala Monča na tři kluky zhruba v našem věku, kteří vedle svých tašek měli ještě celé balení plechovek s pivem.

„A jéé," ušklíbla se Adél, ale já jsem do ní drcla.

„Aspoň bude sranda."

„Hele, ten bude náš," prohlásila víceméně ze srandy Monika. Na parkoviště zrovna vjížděl nádherný nový autobus vínové barvy.

Když se přiblížil, uviděla jsem, že jakkoliv ironicky Monika svoji poznámku myslela, měla pravdu. Za předním sklem zářil bílý papír s nápisem „Masarykova univerzita – Chorvatsko".

„Jupí," nadskočila Monča, až jí spadly barevné sluneční brýle, které do té chvíle používala coby čelenku ve svých polodlouhých vlasech.

Zatímco je sbírala ze země, já jsem pozorovala, jak z autobusu vystupuje opálený tmavovlasý kluk s papírem v ruce a rozhlíží se po parkovišti.

„To jako vážně?" přidala se ke mně Monča a brýle si znovu vytáhla do vlasů, aby líp viděla.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

„Instruktor?“ podívala jsem se na ni nevěřícně.

„Sportovec. Pěkný tělo, mozek nula,“ zhodnotila Monča drsně.

„To nemůžeš vědět,“ namítla Adél a já jsem si až teď uvědomila, že naši sourozenci tady jsou ještě pořád s námi.

„Jdeme se nahlásit,“ mrkla na mě Monča.

Nemusely jsme si nic říkat. Oběma nám bylo jasné, na co ta druhá právě myslí. Čtrnáct dní u moře za zápočet a k tomu jako bonus nádherný instruktor.

„Dobrý den. Kotrbová,“ usmála se Monča.

Instruktor přejel očima po seznamu jmen a než si u jejího udělal fajfku, ujistil se: „Monika?“

„Správně,“ zatřepotala na něj řasama.

„A?“ podíval se na mě.

„Valentová,“ nahlásila jsem se.

Kluk se zmateně zamračil: „Ale ta je tady jen jednou.“

„Však já jsem jedna,“ přikývla jsem, ale on se mi díval přes rameno, kde Ela zrovna drncala s mým kufrem.

„Já nejedu,“ osvětlila mu a vrazila mi rukojeť.

„Škoda,“ pousmál se a já jsem pozvedla obočí.

Vždycky jsme byly středem pozornosti. Lidi si na nás ukazovali: „Jéé, dvojčata.“ Čím jsem ale byla starší, tím víc jsem si všímala fascinací dvojčaty u kluků. Nepochybovala jsem, že jsme byly objektem fantazií nejednoho našeho kamaráda. U instruktora sportovního výcviku bych ale čekala trochu víc profesionality. Nebo aspoň ovládání.

Adélka už zase byla rudá jako rak.

Instruktor si zřejmě uvědomil, jak jeho poznámka vyzněla, a okamžitě začal couvat: „Tak jsem to nemyslel. Já jen, že obvykle mám skupinu plnou opilých kluků. Bylo by fajn mít občas i pár slušných holek. Teda jako ve skupině… Ehm.“ Odkašlal si.

„Tak na ně dávejte pozor,“ utrousila Adél, aniž by se na něj podívala, a vzhledem k tomu, že se k autobusu právě halasně dohnali oni tři výtečníci s pivem, znovu se ušklíbla.

„Nespustím je z očí,“ prohlásil instruktor, jako by to sliboval starostlivé matce.

Monika vyprskla smíchy a pobaveně se na mě podívala.

„Pánové, kam s tím pivem?“ odvrátil se od nás instruktor (jak se asi jmenuje?).

„No, do autobusu,“ poškrábal se jeden na hlavě.

„A co třeba nahlásit jména?“

„Záruba, Svoboda, Müller.“

„Ok, tak jděte,“ mávl nad nimi instruktor rukou a už se díval po dalších příchozích.

„To jim to jako nezakáže?“ divila se Ela, když jsme předávali kufry řidiči a pozorovali, jak je nakládá do zavazadlového prostoru.

„Nejsme na střední. Všichni jsou dospělí,“ pokrčila jsem rameny.

„No jo, ale stejně,“ mračila se Adél.

„I kdyby jim to vyhodil, tak by jim nezabránil koupit si něco na místě,“ souhlasil Radek.

„To je asi pravda,“ uznala nakonec Adélka.

„Promiň, Adame, jdeme pozdě,“ hlasitě hlaholila asi pětatřicetiletá blondýnka, která kolem nás proběhla s vřískajícím chlapečkem v náručí a manželem v patách.

Zvědavě jsem se otočila a viděla, jak se zdraví s instruktorem.

„Adam,“ podívaly jsme se na sebe s Mončou.

„Tak jo, nastupovat,“ zakřičel právě jmenovaný.

Už jsme měly svoje věci hozené na strategicky umístěném dvousedadle za dveřmi uprostřed autobusu, kde jsme si mohly hezky natáhnout nohy a měly to blízko na záchod, takže jsme se mohly v klidu rozloučit s naším doprovodem.

Ela nás obě dlouze objala, zatímco Radek jen zvedl ruku v náznaku pozdravu. A pak už jsme se konečně nalodili a vyrazili.

Kluci s pivem seděli hned přes uličku vedle nás spolu s Honzou a já jsem zapochybovala, že by šlo jen o náhodu, že na něj vybylo místo zrovna tak blízko u mě. Přestože se s kluky očividně nikdy dřív nesetkal, brzy se s nimi bavil jako se starými známými, a mně trochu odlehlo, že snad nebude celý pobyt pověšený na mě a na Moniku. Stačila krátká inspekce osazenstva autobusu, abych zjistila, že kromě Moniky a Honzy nikoho neznám, což ale nebylo zase tak překvapující, když vezmu v úvahu, že mohli jet studenti jakékoliv fakulty z různých ročníků.

„Dáte si?“ naklonil se k nám přes uličku jeden z kluků a v ruce svíral placatku.

Podezřívavě jsem se na ni podívala.

„Domácí,“ usmál se.

„Asi ani ne, díky,“ odmítla jsem za nás obě.

„Mimochodem, já jsem Vašek,“ odložil láhev a znovu ke mně vztáhl ruku.

„Nela,“ potřásla jsem si s ním.

„A kamarádka?“ podíval se Vašek za mě.

„Monika, těší mě,“ natáhla se přese mě Monča.

„Lukáš a Pavel,“ ukázal Vašek postupně na kamarády a proběhlo několikeré další podávání ruky. „Prý jste spolužačky tady našeho spolusedícího Honzy.“

Snažila jsem se dát do přikývnutí alespoň trochu nadšení, ale zřejmě se mi to moc nepovedlo. Vzpomněla jsem si na Adél. Nebyla jsem si jistá, jestli se s ní kromě dneška Honza někdy viděl, ale rozhodně by stálo za zkoušku je seznámit.

„Mohli byste nám udělat fotku?“ zeptala se Monča a vytáhla z tašky tablet.

Bylo mi jasné, že bude celý pobyt poctivě dokumentovat. Ze všech mých přátel měla na facebooku nejvíc fotek právě ona.

„Jasněěě,“ protáhl Vašek a otočil tablet k sobě.

„Ne, tak ne,“ snažila se ho zastavit Monča, ale to už jí ho podával zpět s dokonalou selfie.

„Já myslím, že dobrý,“ pochvaloval si Vašek a já jsem se musela smát. Udělal to naschvál.

„Tak dobře,“ vzal si tablet nazpět, ještě než mu ho Monika stačila vzít, a namířil ho na nás.

„Úsměv,“ nařídil nám.

Jedno bezhlasé cvaknutí a měly jsme naši první pobytovou fotku.

„Něco tomu chybí,“ mračil se Vašek na obrazovku a pak se plácl do čela: „No jasně!“

Podal tablet svému sousedovi a snažil se vecpat mezi nás. Byla jsem opravdu zvědavá, jak fotka bude vypadat, protože jsem se smála na celé kolo.

„No, počkej, já chci taky," protestoval Lukáš a brzy se strhla úplná lavina focení.

Přelízali jsme z jednoho dvousedadla na druhé, pózovali v uličce a kromě Mončina tabletu autobus ozařovaly blesky i několika telefonů.

Já sama jsem měla už asi deset fotek, když se k nám uličkou přiblížil Adam.

„Jsem rád, že se seznamujete, ale mám vás upozornit, že podle předpisů máte sedět na svém místě a být připoutaní."

Pomalu jsme se rozesadili zpět tam, kam jsme patřili, ale s bezpečnostními pásy se nikdo neobtěžoval. Přesto se zdálo, že byl Adam spokojený, a otočil se k odchodu. Vašek, kterého jsme okamžitě identifikovaly jako největší kvítko z party, na něj protáhl obličej, a i když mi to přišlo dětinské, Monča vyprskla smíchy.

Adam se zastavil, obrátil se a s vážným výrazem se podíval na Vaška: „Vidím, že pánové by rádi zahájili výcvik už v autobusu. Jestli máš tolik energie, tak si dej dvacet kliků."

„To jako vážně?" zasmál se Vašek.

„Smrtelně," ujistil ho suše Adam.

Vašek jen nevěřícně koukal, zřejmě stále přesvědčený, že Adam žertuje. Ten se ale nepohnul z místa a najednou bylo v celém autobusu ticho jako v hrobě a všichni čekali, co bude.

Nevím, jestli to bylo tou autoritou, která z Adama vyzařovala, nebo tím, že se nechtěl ztrapnit před zírajícími spolužáky, ale Vašek se neochotně zvedl a zalehl do kobercem pokryté uličky. Hádala jsem, že všichni v dohledu v duchu počítali stejně jako já. Už u dvanáctého kliku se Vaškovi klepaly ruce a při šestnáctém jsem měla pocit, že už se nezvedne. Nenechal se ale zahanbit a nakonec těch dvacet dal, jakkoliv pokroucených.

Adam se beze slova otočil a vrátil se na svoje místo vepředu autobusu. Osazenstvo se postupně znovu rozmluvilo a do všeobecného šumu Vašek polohlasně zamumlal: „Debil!"

Podívala jsem se na Monču a povytáhla obočí.

„Pěkný," poznamenala a mně bylo jasné, že nemá na mysli Vaškův první sportovní výkon.

Projížděli jsme Vídní, když se Adam ujal mikrofonu.

„Takže vás všechny ještě jednou vítám. S kým se neznáme, tak já jsem Adam a tohle je Markéta a její manžel Víťa." Manželé, kteří se synem k autobusu doběhli na poslední chvíli, se postavili a zamávali do útrob autobusu.

„Navrhuju, abychom si tykali…" Adam udělal krátkou pauzu a autobusem to souhlasně zamručelo.

„Prima," usmál se a pokračoval. „Ohledně konkrétních sportovních aktivit a pravidel pobytu si povíme až na místě. Zatím něco k cestě a organizaci. Budeme zastavovat zhruba každé tři hodiny. Kdyby to někdo nemohl vydržet, je uprostřed autobusu funkční záchod. Pan řidič vás ale prosí, ať ho používáte opravdu jen v krajní nouzi. Navíc by se holkám, co tam sedí, asi moc nelíbilo, kdyby tam pořád někdo trajdal," dodal, zatímco sklonil oči k papírům v ruce.

Monča do mě drcla a zazubila se.

Adam si odkašlal: „Předpokládám, že během cesty nebudou žádné problémy. Všichni jste dospělí, tak se podle toho zkuste chovat. To samé samozřejmě platí i pro celý pobyt. Nebudeme vás kontrolovat jako nějaké školáky, ale myslím, že by bylo pro nás všechny trapné, kdybychom tam museli řešit nějaký průšvih.

První zastávka bude kousek za Vídní. Dvacet, maximálně pětadvacet minut. Takže asi tak.

Máš k tomu ještě něco?" podíval se na svoji kolegyni.

Markéta si vzala mikrofon a do čekajícího ticha zvolala: „Snad si to všichni užijeme!"

S Monikou jsme vyprskly smíchy a nemohla jsem si nevšimnout, jak Adam zlehka zvednul oči v sloup.

„Já myslím, že užijeme," mrkla na mě Monika.

„Rozhodně," souhlasila jsem. Nic jiného jsem ani neměla v plánu.

Zastávku v Rakousku jsme nemohly nevyužít k nákupu čokolády. V krásném krámku, kde obsluhovaly dvě slečny v krojích, jsme si každá vybraly jinou příchuť Milky a u pokladny jsme ještě přidaly dvě Mozartovy koule.

„Vidím, že už probíhají první nákupy," objevila se vedle nás Markéta i s chlapečkem, který svíral hned dvě tabulky čokolády.

„Musíme nabrat síly před vším tím sportováním, co nás čeká," usmála jsme se na ni.

„To bude určitě potřeba," ozvalo se za mnou hlubším hlasem, a když jsem se s leknutím otočila, stála jsem tváří v tvář Adamovi.

„Adam," podal mi ruku. „Asi bude chvíli trvat, než si vás všechny zapamatuju."

„Nela," vložila jsem svoji dlaň do jeho.

„Monika," zopakovala moje gesto Monča, když se otočil k ní, a mě napadlo, jestli si taky všimla, jak pevný má stisk.

„Jéje, promiňte! Markéta," vmísila se do toho druhá instruktorka. „Já jsem to brala, jakože už jsme se představili v autobusu."

To já vlastně taky. Pochybuju, že si teď budou s každým podávat ruce a snažit se zapamatovat všech čtyřicet (nebo kolik nás vlastně jelo) jmen.

Rozpačitě jsme vyšli před obchod a Markéta se od nás odpojila ve chvíli, kdy se její chlapeček rozběhl směrem k barevnému dětskému hřišti.

„Neviděl jsem tě někdy v Chiquitě?" zeptal se Adam, otevřel právě zakoupenou láhev vody a napil se.

Srdce mi poskočilo radostí, že si mě všiml a zřejmě i zapamatoval, ale ve vteřině mi to došlo. Dvojčata. Nás si všimne každý.

„Jo, asi jo," přisvědčila jsem bez většího nadšení.

„Chodíte tam často?" zeptal se a jindy ukecaná Monča jen šla mlčky vedle mě.

„Docela jo. Chiquita patří manželovi naší sestry," vysvětlila jsem. Byl to první, ale zdaleka ne poslední podnik, co Martin vlastnil. Ačkoliv od dob jeho otevření se hodně změnil. Z původní diskotéky se stal klub, kde se konaly koncerty, autorská čtení a podobné akce. Byly jsme tam s Adél pečené vařené.

„Takže vy jste dokonce tři," hvízdl Adam a mně nebylo úplně jasné, jak to myslí.

„Niky je nevlastní," začínala jsem si připadat jako u zpovědi.

„Tak vyřiď sestře a manželovi, že mají nejlepší klub v Brně," usmál se Adam a nastoupil do autobusu.

Podívala jsem se na Monču, ta jen pokrčila rameny a popostrčila mě k prostředním dveřím. Tentokrát jsem si k oknu sedla já.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Monča si natáhla nohy do uličky, opřela se o mě a displej tabletu natočila tak, abych na něj viděla i já. Prohlížely jsme fotky z poslední společné akce a já jsem zalitovala, že s námi nakonec nejel nikdo z našich kamarádů. Když jsem tu myšlenku vyslovila nahlas, Monča se zakřenila.

„Ale tohle osazenstvo taky není k zahození."

„Uvidíme," usmála jsem se ve chvíli, kdy se rozsvítila obrazovka malé televize nade dveřmi.

„Film," zatleskala Monča, odložila tablet a narovnala se na sedadle, zřejmě v očekávání nějakého nejnovějšího hollywoodského trháku.

Vzápětí se ale zřítila zpět do své pozice v pololehu, když se ozvala známá melodie z trilogie Slunce, seno… Kluci vedle nás proti výběru sice hlasitě protestovali, ale nebylo jim to nic platné. Dala jsem si do uší sluchátka a po chvíli přejíždění prstem po displeji svého mobilu jsem vybrala jednu z méně známých pop-rockových kapel, aby mi zpříjemnila cestu. Monča listovala paperbackem s modrou obálkou, ale než jsem si stihla všimnout, o jaký titul se jedná, nechala si knížku spadnout do klína, drcla do mě a bradou ukázala směrem k řidiči. Adam se v přední části autobusu natahoval pro něco do horního úložného prostoru a tričko, které se mu při pohybu vyhrnulo, dávalo na odiv alespoň část jeho vypracovaného břicha. S úsměvem jsem zavrtěla hlavou, přetáhla si přes hlavu kapuci svojí světle modré mikiny s obří fajfkou natištěnou přes prsa, pohodlně se opřela a zavřela oči. Někdy v půlce alba jsem přestala vnímat.

Na místo určení jsme dorazili v brzkých ranních hodinách a mě docela zajímalo, jestli je na mně vidět, že bych potřebovala ještě pár hodin spánku, tak moc jako na Monči. Mračila se na celý svět, a když jsme táhly kufry z parkoviště k recepci, mumlala cosi nesrozumitelného. K životu se probrala, až když nám Adam oznámil, že jsou k dispozici pouze dva dvoulůžkové pokoje. Ostatní budou ubytováni po čtyřech. Dřív než kdokoliv stačil zareagovat, uzmula Monča jeden z menších pokojů pro nás. Zatím ale jen virtuálně, protože nám recepční sdělila, že ubytovávat se bude možné až kolem druhé hodiny. Adam nám oznámil, že v šest se sejdeme na informativní schůzce, kufry jsme naházely do vyhrazené místnosti a mohli jsme jít prozkoumávat okolí.